

Андрій Мероник

24.02

24.02

fuckingwar.com

ЩОДЕННИК ВІЙНИ

Андрій Мероник

24. 02

Видання третє, перероблене

УДК 82.94
М 52

Мероник Андрій

24.02 / Андрій Мероник. – Чернівці : Книги – XXI, 2023. – 344 с.

ISBN 978-617-614-399-4

«24.02» – це щоденник війни. Книжка розповідає невигадану історію про компанію молодих людей, які опинилися посеред війни без власного на те бажання. Про те, як кожного з них «морозило» чи то від страху, чи то від холоду, коли десь поруч влучала ракета й лунав потужний вибух, який вибивав шибки та вмикав сигналізації.

Як кожен із них намагався бути корисним країні, як розвивалися їхні страхи та сумніви. Про що говорили, про що думали й у що вірили. Ця книжка про таких самих людей, як і ви. Книжка про наших із вами сучасників.

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

ISBN 978-617-614-399-4

© Андрій Мероник, 2023

© Видавництво «Книги – XXI», 2023

Усі права застережено

ЗМІСТ

Дисклеймер	9
Зараз 13:49	10
Мне срочно нада піва... ..	14
Кілька годин по тому... ..	17
Прекрасний час, щоби захворіти	19
Бідненькі людинки змерзають у ручки	22
Другий день. Гуртом і батька легше бити	25
А куди це ви втікаєте?	27
Третій день. Мої любі іноземні партнери	29
Знахідка й контррозвідка	33
Та що там той твій калькулятор може... ..	36
Намалюй мені хрестик, будь ласка!	38
27.02. Коли ревуть воли?	41
Пропаганда — Папроданга	44
28.02. Бабусю, не плачте	47
Мародера впіймав — по дупі надавав	50
Вилазка в місто	52
Переговори? Нада чуток пабамбіть!	54
А чому ви не зняли ковпачок?	56
01.03. Випав сніг... і бомби	58
Курс національної валюти	60
Полювання на відьом	62
Алфавіт загарбника й інші добрі справи	65
02.03. Не прострели собі ногу	69

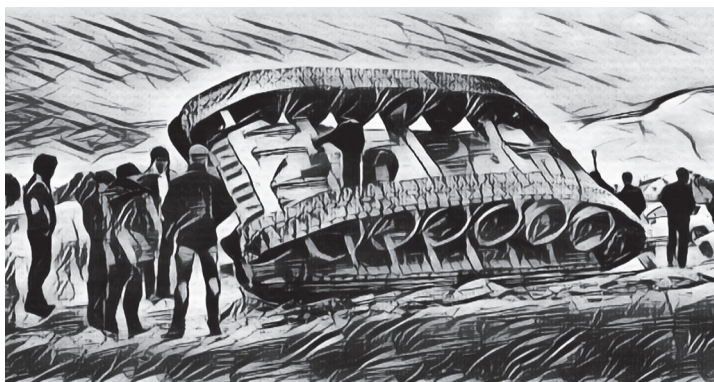
Що, авжеж, звісно, гаразд...	73
Пролонгація очікування кінця	75
Революція на десерт	77
Агенти впливу і невелике розслідування	79
03.03, близько 01:00	82
Людська вдячність і невдячність	84
Коли ми перестанемо лічити дні	87
Залізне небо	89
04.03. Оні там, на верху, лучше всьо знають	91
Емоційні перепади й інші хвилі	93
05.03. 10-й день	95
06.03. Черговий день	98
Співпадіння? Не думаю!	100
Маленька переможна війна та хромакей	102
07.03. Трішки більше спокою та пекельних смузів	104
М'яка сила	107
Загострення соціальної відповідальності	109
Ми відповідаємо за тих, кого приручили	112
Три дні спокою... Усі втікають	114
08.03. Квіти, танк і винищувач	117
Нейтралітет коштує дорого	121
09.03. Воєнний гумор	123
Хвороби скасовували?	125
Дитячий табір для дорослих	127
10.03. Кредит здоров'я	130
11.03. Броньована ініціатива...	
І ще трохи людської нікчемності	135
Вивезти тіло...	140

12.03. Не все так просто	144
13.03. Любов до вибухів та інше	146
Догодити всім	148
Пришвидшився час	151
14.03. Пауза	153
Біженці-помічники	154
15.03. 5:05	156
Комендантський час	159
16.03. Вихідний	161
17.03. Громадянський обов'язок	163
Усередині школи-військкомату	167
18.03. Літературні справи	169
19.03. Ех, екологія... ..	172
А ось і диверсанти... ..	174
Вам 200, 300 чи 400?	177
21.03. Випадкова перестрілка	179
Я не хочу додому	182
22.03. Подарований танк і нове життя	184
23.03. Особиста жадібність	186
Організована злочинність	189
24.03. Місяць війни. Виливайте!	192
А ви себе картаєте?	194
Ентропія	198
25.03. Що тобі сниться?	200
Символ волі	202
26.03. Гроші — це лише папірці?	204
27.03. Чудовий засіб від закладеного носа	206
28.03. Діалог	208

29.03. Хліба та видовищ!	210
30.03. Навчіть kota «ходити» в лоток	212
31.03. Ми майже почали насолоджуватися життям... ..	214
01.04. Операція «Евакуація»	216
Вкрадена допомога	219
Скарги на біженців і від біженців	221
02.04. Hello, world!	224
Надто сильний страх	226
03.04. Туши світ, бросай гранату	229
04.04. Брат за брата	231
05.04. Північний кисло-солодкий десерт	233
06.04. Ганебна машина часу	235
07.04. Контрстрайк головного мозку	237
Передостанній розділ	239
Останній розділ	241
Люди	243
Володимир Васильєв	244
Дмитро Корнелюк	246
Олена Магільда	250
Крістіна Бровко	252
Анна Неплях	255
Юлія Крауз	260
Тімур Мірошниченко	261
Гарік Корогодський	263
Катро Заубер	264
Уляна Ройс	268
Катерина Полтавська	272
Мішель Андраде	273

Володимир Остапчук	275
Роман Пашковський	277
Катя Бльостка	281
Слідан	282
Григорій Бакланов та Анастасія Цимбалару	285
Денис Волосов	288
Сергій Лиховида	292
Ілона Гвоздьова	295
Марія Мельник	300
Чара Хорив	302
СолоХа	303
Яна Рогожа	305
Дана Оханська	310
Роман Загорняк	312
Наталя Татарінцева	313
Євген Кот	315
Павло Зібров	318
Юліанна Стефківська	320
Катерина Репяхова	322
Віктор Павлік	326
Іра Симчич	328
Володимир Дантес	330
Жан Беленюк	332
Ірина Федішин	336
Іванна Онуфрійчук	339
Ще кілька слів	342

ДИСКЛЕЙМЕР

Ця книжка про війну.
Ця книжка про війну в XXI столітті.

Ця книжка про війну в центрі Європи.

Про те, чого ніхто не міг собі уявити. Про хворі ігри хворих людей, про мавпу з гранатою та автоматом. А ще про тотальні руйнування, понищені долі і про квіти, котрі зростають із землі, омитої кров'ю.

Інформація, подана в цій книжці, демонструє погляди автора на момент її публікації.

У зв'язку зі швидкістю, з якою змінюється інформаційне поле та розвиваються технології, автор залишає за собою право змінювати й оновлювати власну думку, виходячи з будь-яких нових обставин.

Усі права захищено: жодна частина цього видання не може бути відтворена чи передана в будь-якій формі.

ЗАРАЗ 13:49

На вулиці була похмура погода — саме така, що добре личила цій даті: 24.02.2022.

Учора в мене вперше за три роки боліло серце. Так, авжеж, я знайшов дуже багато пояснень, чому так сталося й чому воно боліло. Але коли сьогодні о 4:30 ранку я прокинувся від звуку вибуху, то справжня причина вирінула сама собою, і не вірити в неї я не міг. Чесно кажучи, річ була навіть не у вибуху.

Упродовж усього 23 числа я почувався максимально кепсько: боліла голова, і з цим я ніяк не міг дати собі ради. Я навіть випив пігулку, чого не робив уже понад рік. Знаєте, я з тих людей, які терплять до останнього і звертаються до медикаментів тільки тоді, коли вже важко терпіти біль. Якось так мене привчили: треба

дати організму змогу самостійно впоратися із проблемами, котрі виникли. Ну, ось я так і роблю. Тож коли я лягав спати, сказав собі: сьогодні історичний день, я точно висплюся... (І демонстративно вимкнув телефон.)

Заснути це, авжеж, не допомогло, та план був іншим... Вимкнений телефон мав просто не розбудити мене вранці, я поспав би вдосталь, і все було б шикарно. Крутився я, наче дзиґа. Зазвичай у таких випадках я вмикаю якесь наукове відео або аудіокнижку про космос, щоби заснути під монотонний голос... Однак 23 числа телефон був вимкнений, тому я підвівся і сходив на кухню, де в мене був зниканий «Мелатонін». Випивши таблетку, я ліг у ліжку, щось почитав, і мене таки почало хилити на сон.

Зазвичай, коли я випиваю цю пігулку, то сплю до 10 ранку. Інколи я практикував таке після важких проєктів або подорожей, які супроводжувалися частим недосипом. Тому, прокинувшись о 4:30, я дуже здивувався, адже в туалет мені не хотілося.

Чому ж я прокинувся?

Я істерично потягнувся за телефоном — вимкнений. Почав вмикати. Заходжу в месенджер і бачу приблизно 20 вхідних повідомлень від близьких, друзів і просто знайомих... Умить мені все стало зрозуміло, пульс почав динамічно й неконтрольовано зростати, і здавалося, не було сенсу розгортати будь-яке з цих повідомлень, я майже стовідсотково знав, що там писатиме. Проминули лічені частки секунди, доки я вибирав, із чого ж почати розгрібати месенджер, аж тут щось просвистіло...

Я кілька разів був на авіашоу й точно знав, що це за звук. Винищувач, СУ-скількись-там.

«Ок, зберися», — сказав я собі й почав відкривати повідомлення одне за одним.

Почалося вторгнення. Фото й відео вибухів у месенджері, знімки наслідків вибухів у всеможливих правдивих і брехливих ЗМІ й... вибухи за вікном: гучні та потужні. Не такі, які створюють підлітки, підпалюючи великі пестарди. Я почав тепло вдягатися і ще не знав, коли й куди піду, але почати з одягання видалося дуже поміркованою ідеєю.

За вікном знову бахнуло. Я підійшов до нього й відчинив. Сильний холод почало затягувати всередину, а може, навпаки — тепло почало втікати крізь вікно назовні.

Кажуть же, що холод — це відсутність тепла. Як і зло — це відсутність добра.

Хоча було темно й доволі рано, на вулиці вже метушилися люди біля автомобілів, усі кудись поспішали.

«Тікаєте», — подумав я і засумував.

Усе правильно: якщо ви не знаєте, як допомогти, — то, мабуть, найкращим рішенням буде втекти. Утім, для себе я давно вирішив, що точну не тікатиму.

Пролунало ще кілька вибухів. Десь далеко-далеко я побачив спалах, але це було справді десь там, отож паніка ще ховалася у кутку свідомості й не наважувалася вийти.

«Гляньмо, що в мене є із харчів», — я відчинив холодильник і сам собі відзвітував, що той пустий.

І хоч у мене й був підготований «тривожний» рюкзачок, та все ж великих запасів провіанту я не мав.

Поки я вдягав штани й кофту (саме окремий комплект, який обрав на випадок вторгнення), мені приходили сповіщення, що введено не просто надзвичайний стан, а аж воєнний.

«Треба встигнути в магазин, інакше скоро даватимуть продукти за талонами, й це вже буде геть інша пісня».

МНЕ СРОЧЬНА НАДА ПІВА...

Світало дуже повільно, проте чергу в магазин я помітив здалеку. О 5–6 ранку так багато людей іще ніколи не тусувалося під місцевим магазином. Коли я підійшов трохи ближче, мене попустило. Це були просто зіваки або ті, хто купився, вже зробивши закуппи.

У магазині ж лунала спокійна музика й ІЩЕ БУЛИ практично всі продукти. Так, значно менше, ніж зазвичай, але таки були. Мені хотілося інстинктивно згрібати підряд усе, що займало небагато місця, але містило багато калорій. Утім, я дуже швидко опанував себе та зрозумів, що є ще люди, крім мене. Така вказівка самому собі дозволила взяти їжі десь на тиждень дуже обмеженого споживання.

На касах черга вже була довга. Більша десь усемеро, ніж зазвичай. І тут наші люди проявилися в усій красі: хто брав просто продуктів у пакетик, хто два-три

пакетики, а деякі персонажі тягли за собою цілі візки, котрі ламалися під вагою покупок.

І рік точно не в купівельній спроможності. Майже всі відвідувачі магазину були доволі заможними людьми (раніше я часто там бував, й асортимент авто, які паркувалися поряд із маркетом, чітко натякав, що життя у відвідувачів магазину вдалося).

Не знаю, чи мав я право погано думати про людей, які брали собі більше за інших, я не знаю складу їхніх сімей тощо, але точно пам'ятаю, що саме здоровий глузд підказав мені не брати більше, ніж потрібно за моїми власними мірками, які, варто зазначити, виявилися доволі скромними.

Я став у чергу. Якби не спокійний музичний супровід у торгових залах, то було б чути, як від напруження, що повисло над нами, вібрує повітря. Усі були дуже стривожені. У мене впала клема, тож я пригадав собі уроки, які ми проходили в резервній армії ще багато років тому. Не втримався. Пішов і взяв кілька пляшок горілки, три блоки звичайних цигарок і кілька пачок наповнювачів для електронних. Хоч я й не курих та не пив, але чомусь паніка, котра ховалася десь глибоко в мені, підказала, що така валюта може знадобитися.

Коли я був уже біля самої каси, то помітив, що в багатьох людей не спрацьовують картки, й це мене насторожило. Я взяв із собою геть мало готівки, її точно було не достатньо, щоби придбати все, що я набрав. Порився в кишенях штанів... Там було пусто. Може, у куртці? Хух, у нагрудній кишені була якась стара заначка. Дуже їй зрадив. Цього мало б вистачити.

Я заспокоївся і став пригадувати, чи ще щось потрібно купити, як тут мене хтось сильно штовхнув. Крізь

натовп сунула дуже неприваблива, висока, товста і смердюча блондинка з чотирма банками пива й вигуками: «Разайдітесь, мне только пива купіть». За нею топав її маленький і куций зброєносець, утім, очевидно, той був тверезішим.

Я перегородив дорогу і сказав, що черга є черга, тож нехай вони... топають у кінець. І тут відкрилося її смердюче жерло із кривими зубами: «Та я тебя щас урою, да кто ти такой в такое время...».

Сказати, що я офігів, — нічого не сказати. П'яна бидлюка преться о 5 ранку без черги з чотирма банками пива й щось мені говорить за «такое время»...

Люди розділилися на дві групи: перша підтримала мене, друга просила пропустити її. Я довго не вагався. Від неї смерділо так, що я був ладний і сам купити їй те бухло, тільки б вона зі своїм смердюком-помічником якомога швидше звалила. Платити я не став, але пропустив.

Досі не знаю, чи правильно я вчинив. Наче й рипнувся, а наче й дуже швидко змінив свою позицію. Зрештою, деякі люди мене похвалили, що я уникнув п'яного конфлікту. Може, й так. А може, ні.

КІЛЬКА ГОДИН ПО ТОМУ...

Тим часом до мене приїхала Оленка, ми працювали разом над одним проектом, і я точно знав, що вона одна у Столиці, тож запропонував приїхати, поки не почався тотальний транспортний колапс. Коли ми зайшли в під'їзд, я помітив консьєржа і ледь не випустив звичне «доброго дня». Але, поки думав, як правильно вітатися в такий час, Оленка все зробила замість мене: «Добрий день»...

У відповідь почулося так сильно очікуване для мене й геть не очікуване для неї: «Та який же він добрий, війна почалася».

Коли ми зайшли у квартиру, я відчув, наскільки холодно стало (я забув зачинити вікно). Шалений холод і тремтіння напали на мене. Ми нарешті розклали продукти,

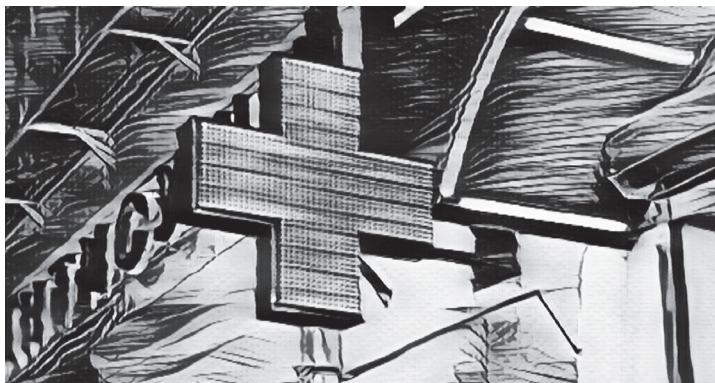
які я придбав, доповнили найціннішими екземплярами наші «тривожні» рюкзачки й вирішили відпочити. Мене дико ковбасило і трясло. Морозило. І я зрозумів, що це не холод. Це страх і... температура власного тіла.

«Десь 37,5», — подумав. Зміряв: 37,4.

Трясця!

Ну, чому я захворів у день вторгнення?

ПРЕКРАСНИЙ ЧАС, ЩОБИ ЗАХВОРИТИ

Я вийшов у коридор на своєму поверсі багатоквартирного будинку. Очевидно, що люди почали спускатися у підземний паркінг. Що ж, добре, принаймні розуміють, навіщо вмикають ці сирени. Але ж, бляха, шановні! Усі, як один, поперли до ліфта. Ми настільки зажралися у власному комфорті, що ні ракети, ні війна, ні ризик вимкнення електроенергії не змушують нас у такий час боятися користуватися ліфтом. Куди котиться цей світ? Ми ліниві й агресивні.

Потік новин іще більше збивав із пантелику:

Аеропорт утрачено.

Аеропорт відбито.

Збито гвинтокрили.

Розстріляно бойовиків.

Спростування інформації, що Аеропорт відбито.
Підтвердження цієї інформації.

...

Одна й та сама інформація подавалася під 20 різними соусами на 20 різних блюдцях, на деяких навіть перевернута догори дригом.

За кілька годин почали писати іноземні партнери: на словах усі пропонували допомогу, житло й таке інше, мовляв, ви тільки приїдьте, а ми вам тут поможемо. Що ж, приємно, дякую. Тільки ніхто (я) до вас їхати не збирається.

Один мій замовник, що цікаво, так налякався новин, які йому крутили в його країні, що надіслав невеликий переказ-борг, який мав віддати мені ще кілька тижнів тому.

Дякую і на цьому.

Ми з Оленкою вирішили вийти в аптеку, бо температура в мене не спадала, потрібно було придбати ліки, ну, і просто подивитися, що там відбувається назовні. Найближча до нас аптека була зачинена, а на склі висів незграбно приклеєний папірчик: «Аптека тимчасово не працює». «Чудесно», — подумав я. І нахера я захворів саме зараз?

Нам поталанило, й наступна аптека була відчинена, та ціни вже трохи встигли зрости за цих декілька годин. Воно і зрозуміло, адже люди згрібали все, що могли.

Ми взяли декілька протизастудних пакетиків, і тут Оленка втратила клеми:

— А дайте ще якусь мазь від ран!

— Вам якусь конкретну чи про всяк випадок?

— Про всяк випадок...

Клема впала й у мене:

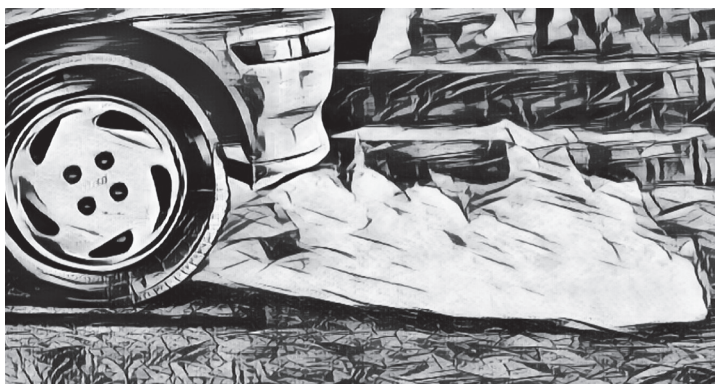
— Дайте тоді ще бинтів.

І ще, і ще...

Під маскою зовнішнього спокою відбувався дикий триндець. Ми закупилися, прийшли додому, ще трішки доукомплектували свої «тривожні» рюкзачки. Я випив протизастудний чай, і мене почало хилити на сон, що й не дивно, адже спав я щонайбільше три години.

Буквально за 30 хвилин мене розбудив дзвінок. Це був тато.

БІДНЕНЬКІ ЛЮДИНКИ ЗМЕРЗАЮТЬ У РУЧКИ

Тато телефонував мені що дві-три години... Раніше я вже встиг його насварити за те, що він вірить усім джерелам інформації підряд. Дуже вже важко старше покоління чинить внутрішній спротив фейковим вкидам. Це спостерігалось масово: достатньо зайти у фейсбук і погортати стрічку. Якої тільки ересі там не було: від репостів, за які, начебто, якась незрозуміла компанія має заплатити по 0,01 \$, до правил виготовлення коктейлів Молотова (і це на сторінках жіночок і бабусь!). Наче й корисна інформація, але з такою ж легкістю їм на сторінки залітали відверті фейки, для виявлення яких потрібна була би трохи просунутіша експертиза, ніж «схоже на правду». Тому паралельно невеликий лікнеп довелося провести й мамі.

Сирени завивали вже з періодичністю раз на годину. Як тільки вони вмикалися, і без того пусті вулиці пустіли ще більше, люди розбігалися по підземних паркінгах, бомбосховищах і просто підвалах.

Я приблизно розумів, із якого боку можуть летіти ракети, й дійшов висновку, що моя маленька квартира на низькому поверсі значно краще прикрита сусідніми будинками від влучання, ніж неглибокий підземний паркінг серед величезного скверу. Утім, обачність змусила мене ще під час першої тривоги спуститися сходами до паркінгу, щоб оцінити ситуацію.

Людей тут уже було добряче, а дехто з них улаштував собі тут цілі шалаші (з коврами, мініпікніками й маленьким собачками: пуделями, шпіцами, йорками й іншими). Діти каталися на самокатах гладкою стяжкою, і це підземне життя здавалося доволі активним, попри те, що за 30 км звідси рвало й металобомби, ракети і снаряди.

І тут я знову ще раз сильно розчарувався в наших людях. Мета мого відвідування паркінгу була прозаїчною: оцінити рівень натовпу та безпеки, покласти у своє авто пледи й подушки про всяк випадок і тоді піднятися назад у квартиру, де між опорними стінами мені було б безпечніше. Та поки я дійшов до своєї машини, мені стало зрозуміло, що довго тут ніхто не всидить. Розпечені комфортом жителі мого будинку так, бідненькі, змерзли, що першим ділом завели свої авто, щоби трішечки зігріти рученята.

Не треба бути провідним фізиком-теоретиком, щоби зрозуміти, що за лічені хвилини весь паркінг наповниться вихлопними газами й перебувати там стало просто нереально. Та здебільшого це стосувалося тих людей, які

були без авто. Упевнений, що всередині транспортних засобів у всіх була ввімкнена рециркуляція й людська не дуже розуміли, як погано вони зараз учиняють зі своїми сусідами.

Почався конфлікт. А я, вкотре переконавшись у лінивості й егоїзмі особин, почимчикував у свою квартиру. Сходами. Схоже, що так у нашому домі робив тільки я, бо індикатор ліфтів показував невпинний рух.

Температура була 36,2. Це не дуже норма.

ДРУГИЙ ДЕНЬ. ГУРТОМ І БАТЬКА ЛЕГШЕ БИТИ

Зателефонував друг Саша. Він мешкав на лівому березі Річки й був сам. За день до того йому вдалося відправити з міста жінку з дитиною. У телефонному режимі ми накидали план дій і висловили один одному готовність іти записуватися в тероборону.

Утім, спершу нам треба було десь побачитися, а гнати два автомобілі в час, коли містом уже їздили диверсанти на бронетехніці, дуже не хотілося. Отож я запропонував йому взяти свої шмотки, «тривожний» рюкзачок, наявну провізію та переїжджати в мою маленьку квартиру. Гуртом і батька легше бити. У такі моменти розумієш усю правдивість і силу цього сталого вислову.

А ще за кілька хвилин мені написав інший Саша, він уже знав, що я «збираю друзів», і запропонував за компанію зганяти і здати кров, бо в тероборону не вдавалося потрапити вже другий день. Охочих було забагато, й люди просто стояли в черзі. Другому Саші я запропонував той самий варіант: пакувати свої манатки й переїжджати до мене. Група з чотирьох осіб уже дуже надихала. Так було легше психологічно.

Десь за годину ми, вже четверо, вирішили зробити невелику вилазку-прогулянку райончиком і заодно обговорити, в кого які є компоненти для виготовлення коктейлів Молотова. Виявилось, що в нас є і мастило, і ганчірки, і лійка, і яке-не-яке пальне, тільки його було дуже мало... Немає тільки пустої скляної тари...

Старший Саша зателефонував у кілька магазинів і запитав, чи є в них каністри. Каністр, звісно ж, не було, хоч ті й подорожчали втричі за останні два тижні. Ба більше, самі відділення магазинів були зачинені, а працювали тільки їхні контакт-центри.

Така розмова трохи розважила нас, і ми згадали, що мали йти здавати кров. Поки перший Саша шукав, де це краще зробити, другий пригадав собі, що тільки-но одужав від корони, а я зізнався, що ще вчора мав температуру.

Оцінивши нашу кров як непридатну, ми відмовилися від ідеї допомагати Збройним силам так. Перекинули ще трохи грошей на спецрахунок армії, ще раз переконалися, що в штабі тероборони величезні черги й нових людей не набирають, і з відчуттям, що мало допомагаємо в цій ситуації, повернулися в нашу «штаб-квартиру».

А КУДИ ЦЕ ВИ ВТІКАЄТЕ?

Знову залунала сирена, знову в пабліки викотилося безліч повідомлень про повітряну атаку і знову всім нам почали телефонувати родичі з питаннями, чи надійно ми заховалися і чи справді нас атакують із неба. Ми справно й ефективно всіх заспокоїли, але сестра старшого Саші на заспокоєння не піддалася й вирішила розповісти нам цікаву історію.

Вона мешкає на заході країни, й у цей час усі магазинчики, готельчики й інші інфраструктурні об'єкти були заповнені власниками автомобілів з усієї країни. Продавчиня одного з магазинів запитала чергового нетутешнього покупця:

- А куди це ви їдете?
- Тікаємо на захід.
- А чому не їдете на фронт?

— Нам цього не треба.

Жінка дуже розізлилася, бо її син і чоловік у цей момент стояли в черзі у місцевий військкомат:

— Як так? Ви зі сходу втікаєте на захід, бо вам це не потрібно, а наші люди добровольцями йдуть, щоб із заходу поїхати на схід?

Складна ситуація. І якщо подумати, то дуже легко зрозуміти причину роздратування цієї продавчині.

Ця історія змусила мене задуматися. У мене раптово дуже сильно зіпсувався настрій. Я чітко усвідомив, що одна половина країни втікає і навіть не думає, що трапиться. А друга, з дурості або відважності, готова кидатися на амбразуру. І, здавалося б, дуже легко назвати одних щурами, а інших — героями, але чи маємо право? Ці хлопці дуже ризикують собою, щоби ті, хто «умний», згодом повернулися з теплих країв і продовжували називати себе патріотами й носити вишиванки раз на рік? (Авжеж, мова тільки про здорових чоловіків, які не виконують інші важливі функції.)

Я ще трішки порився в собі з цим питанням і врешті зрозумів, що це особистий вибір кожного. Але чомусь симпатію в мене викликає тільки одна сторона. І це точно не та, що гріється під сонечком, коли країну мордує загарбник.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ. МОЇ ЛЮБІ ІНОЗЕМНІ ПАРТНЕРИ

Ніч була порівняно спокійною. Або ми вже адаптувалися, або диверсій, підривів і вибухів стало значно менше. Мережа кишіла відео з полоненими загарбниками, де тих допитують щодо того, як вони потрапили в нашу країну й що роблять на її території. Відповідь у всіх була підозріло однаковою: сказали, що їдуть на навчання, а потім якось, «непонятно-как», потрапили на нашу територію і зараз дуже про це жалкують. Мені це видалося «нашою» пропагандою, що загалом, мабуть, добре... але ж хотілося знати правду.

Як тільки повністю розвіднилося, мені почали надходити повідомлення від іноземців, із якими я працював.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.